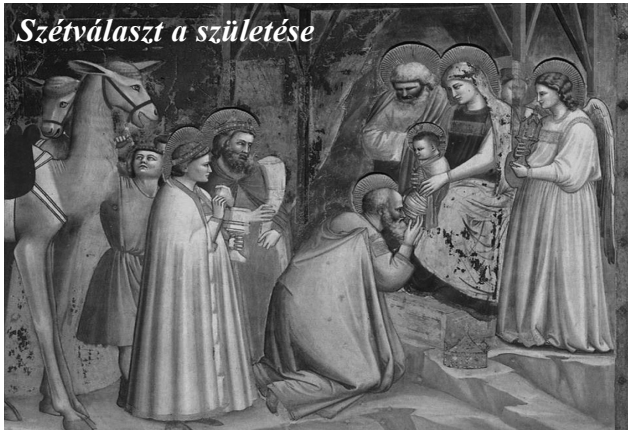

Minden kedves olvasónknak Urunktól gazdagon megáldott karácsonyi ünnepeket kívánunk

Szétválaszt a születése

Jézus Krisztus az egész emberiség nagy megosztója, szétválasztója. Születésekor az emberek történelme két részre oszlott. Azóta az események időpontját – kevés kivétellel – az egész világon onnantól kezdve számítják. Minden, ami megese, vagy Krisztus előtt, vagy Krisztus után történt. A naptár bizonyítja, hogy Jézus e világra jövelekor az időt két félre osztotta. Valahányszor leír valaki egy dátumot, tudva vagy tudatlanul bizonyítja a tényt, hogy Krisztus a világtörténelem nagy megosztója. A 2010-es esztendő vagy akármelyik évet Az Ő születéséhez igazítva számítják.

Születésén kívül igen keveset tudunk gyermekéveiről, tinédzser koráról és ifjúságáról. Csupán a nyilvánosság szeme előtt lefolyt három évről maradt ránk a Bibliában tudósítás. Ez alatt az idő alatt végezte munkáját mint az evangélium hirdetője, majd aztán 33 éves korában durva kezek keresztre szegezték, mint valami közönséges gonosztevőt.

Hogy élt, hogy munkálkodott és hatalmas, áldásokban gazdag nyomot hagyott maga után, azt mégis bizonyítja a világ legtöbb embere, amikor egy levélre vagy hivatalos dokumentumra odaírja a dátumot. Létezésének ténye olyan jelentős, hogy többé nem lehet tőle szabadulni. A dátum, vagyis az Úr születésének időpontja nélkül például egyetlen csekk, egyetlen szerződés illetve átvételi elismervény sem érvényes. Minden levélen rajta van egy pecsét, ami az Isten Fia születésétől eltelt évek számát mutatja. Az összes újság, összes hír, régi vagy friss, viseli az Ő megjelenésének dátumát. És mindannyiszor – akarva, nem akarva – utalás történik annak a születésére, aki az Isten Fia. Lehet, hogy naponta százszor

találkozol azzal a ténnyel, hogy Krisztus – habár sokan letagadják és elutasítják – mégis létezik, és két részre osztja az időt.

Szétválaszt a halála is

Mint ahogy születése a történelmet felosztotta, úgy osztotta halála is az emberiséget két részre. Amikor Jézus a Golgota keresztnél függött, megfeszítettek vele együtt két másik embert is, egyiket jobb, másikat bal felől. Legtöbbször csak úgy ismerik őket, mint két gonosztevőt, azonban ők tulajdonképpen a föld összes emberének megszemélyesítői. Aki most e sorokat olvasod, megtalálod magad a kettő közül valamelyikben. Csaknem 2000 év telt el azóta, hogy ott függtek. Egyik közülük ma Jézus Krisztusnál van, a mennyben felmagasztalt Úrnál, a másik az Istentől való elszakíttóság rettenetes helyén. Hogyan jött létre ilyen óriási különbség? A bűneiket illetően mindketten egyformák voltak. Semmi nyomát nem találjuk a Bibliában annak, hogy egyikük bűne nagyobb lett volna, mint a másiké. Mindkettőjüket halálra ítélték, mindketten egyformán vétkesek voltak, mind a kettőnek meg kellett halnia. A különbség a közepén megfeszítettséghez, az Úr Jézus Krisztushoz való viszonyuk alapján jött létre. Bűnük egyforma volt, de az egyik megbánta tetteit, elnyerte az örök üdvösség ígértét, hitt Jézusban, míg a másik elvetette Őt.

Ez a két ember szimbolizálja az egész emberiséget. Valamennyien bűnben éltünk, vétkesek lettünk Isten és emberek előtt. És mégis van számunkra kiút (1. Róm 3,23 és Róm 6,23). Vagy megmenekülsz, vagy örökre elvész az életed. És ez egyedül Jézus Krisztushoz, az Isten Fiához való viszonyodon múlik. Ő maga ígéri: „... aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van, és nem megy a kárhozatra, hanem általmat a halálból az életbe” (Ján 5,23).
M. R. de H.

SOROMPÓ

Haladhatsz jobbra, futhatsz bal felé,
sikert üldözhetsz, hághatsz hegyre föl,
kábíthat szenvedélyek buja völgye,
vagy tántoroghatsz búsan, összetörve –
bármerre fordulsz, mindig, mindenütt
a jászolba s a kereszthe ütközöl. ITné

KÜLÖNÖS KARÁCSONY

Péter rosszkedvű volt. Apja épp most jelentette be, hogy karácsonykor nem lesz itthon, mert valami szerelési munka miatt Afrikába küldték. „És mi lesz velünk?” – kérdezte Péter dühösen. „Bepótoljuk, fiam – nyugtatta meg az apja. Az új évben rendezünk egy jó, belevaló hétvégét, mindennel, ami kell hozzá. Karácsony úgysem az már, ami régen volt. Hiszen tudod, milyen stresszt jelentett tavaly is.”

Igen, Péter emlékezett arra a keserves időszakra. Egyáltalán mindig feszült volt a helyzet, mióta a szülei nem értették meg egymást úgy, mint azelőtt. Végül Péternek már teljesen elment a kedve az ünnepléstől, csak nyugalomra vágyott.

Másnap keserű szájjal ébredt, és tanítás után céltalanul kószált a városban. Hirtelen üresnek érezte a gyomrát, elballagott a karácsonyi vásár terére, és vett egy darab sült kolbászt. „Boldog karácsonyt mindenütt...” – harsogott a hangszóróból. Havazni kezdett. Péter bosszúsan rázta a fejét. „Boldog karácsonyt – bánom is én!” Belecsapott egy hógolyót a pocsolójába, úgyhogy a víz magasán felspriccelt.

„Hé, mit jelentsen ez?” A fiú haragos arcot látott maga előtt. Gyorsan elmormolta a foga között: „Bocsánat...” De a következő pillanatban az arcon, melyről az előbb két villámló szem meredt felé, széles mosoly jelent meg. „Szia, Péter! Mit csinálsz itt?”

„Max, megőrülök! Hogy kerülsz ide? Ez aztán a meglepetés!” Péter és Max négy évig egy osztályba jártak. Mindig nagyon jól megértették egymást.

Aztán Maxnak a fővárosba kellett költöznie, mert az édesapját áthelyezték. „Egyáltalán nem tudtam, hogy újra itt laktok – szólt Péter. – Azt hittem, hogy odafent éltek.”

Max kicsit zavarba jött. „Hát ez egy kicsit komplikált história – magyarázta. – Apám munkanélküli, és csak a múlt héten jöttünk vissza ide. Reméljük, hogy itt hamarabb fog új állást kapni. De ha kedved van, gyere hozzánk most. Akkor egy kicsit elbeszélgethetünk.” Péternek nagyon is volt kedve. Felhívta édesanyját, és negyed óra múlva már ott álltak Maxék háza előtt.

„Halló, Max, mindjárt vacsorázunk!” – szólt ki Max mamája a konyhából. Örült, amikor Pétert észrevette. Max mindjárt bemutatta a barátját. „Ő Péter a korábbi osztályomból.”

„Örülök, hogy jöttél, Péter – köszöntötte az asszony. – Ha akarsz, velünk vacsorázhatsz. Azonnal kész leszek. Máris asztalhoz ülhetek.” Péternek farkasétvágya volt. Olyan kellemesnek találta az egész környezetet. Fenyőágak álltak a vázában, valahonnan halk zene hallatszott – és az egész lakásban pizza illata terjengett! A fiúnak összefutott a nyál a szájában. Az anya letette az asztalra a gőzölgő ételt.

„Most én is igazán éhes vagyok – jegyezte meg. – Hát akkor adjunk hálát a finom vacsoráért.”

Péter a homlokát ráncolta. „Hálát?” Sejtelmese volt, mit jelentsen ez. De mielőtt töprengésének végére ért, a háziasszony imádkozni kezdett: „Drága Úr Jézus, köszönjük neked, hogy ezen a szép napon velünk voltál és megsegítettél minket. Köszönjük most a jó vacsorát, és hogy meglehet mindenünk, amire szükségünk van. Különösen örülünk Péter látogatásának, kérünk, hogy áldd meg őt. Ámen.”

„Most pedig lássatok neki. Jó étvágyat!” Míg Max édesanyja szétosztotta a pizzát a tányérokra, Péter fejében egymást üzték a gondolatok. Még soha nem hallotta, hogy valaki ilyen személyesen imádkozzon. És őérte még soha nem imádkozott senki. Habár az egész idegen volt a számára, de nem jelentett rossz érzést. Max mamája úgy beszélt Jézushoz, mintha jelen lett volna. Mint valami láthatatlan vendéghez. Péter nagyon érdekesnek találta a dolgot, és mindjárt arra gondolt, hogy erről többet kell megtudnia. Előbb azonban élvezte a pizzát. Az íze jobb volt, mint az illata.

Evés után a fiúk elvonultak. Egy órán keresztül Max új computer-játékával szórakoztak, de akkor Péter már nem bírta tovább türtőztetni magát. „Te, Max, ti minden étkezésnél imádkoztok?”

A barátja rámosolygott. „Persze. Velem ugyan előfordul, hogy megfeledkezem róla, ha a gyomrom túl hangosan korog.”

Péter kicsit zavarban volt, amikor tovább beszélt: „Te, amikor édesanyád az előbb imádkozott, olyan furcsán éreztem magam.” Max meghökkent. „Kellemetlen volt vagy furcsának találtad?” – kérdezte halkán. „Nem, nem – nyugtatta meg Péter. – Csupán... hm... én még soha nem imádkoztam.”

Max erre félretette a játékot, hozott egy üveg-üdítőt, és beszélni kezdett. Péter eddig csak a vallásórán hallott Jézusról. Szenvedett Poncius Pilátus alatt, megfeszítették, meghalt és eltemették... és a többi, és a többi. Max elmagyarázta, hogy itt nem ér véget a történet. Jézus feltámadt, egy ideig még a földön volt, több személynek megjelent, és utána visszatért Istenhez a mennybe. Péter érezte, hogy barátja teljes meggyőződéssel beszél. „Legjobb, ha már itt, most veled élünk. Habár nem látjuk, de Lelke által ott van mindenkivel, aki dönt mellette. Erről Péter többet akart tudni.

„Úgy tekints Jézusra, mint jó barátira. Neki mindent elmondhatsz, ami foglalkoztat, és bocsánatot kérhetsz tőle, ha valami helytelen téttel és rossz a lelkiismereted. Ha megbántad, megbocsát, és még a nyomát is eltörli.”

„És biztos vagy benne, hogy mindig jelen van?” – kérdezte Péter izgatottan. „Hát, látni nem látom, de szívemben ott a bizonyosság. És oly sokszor segített, amikor kértem valamire” – bizonygatta Max. „Igazán?” – ámult Péter. El sem tudta képzelni. Egyelőre nehezen igazodott el abban, amit hallott, de érezte, hogy amiről Max beszél, az igen fontos. És barátjával

nak annyira természetes volt minden. Úgy tűnt, hogy a Jézussal való élet valóban boldoggá teszi. Péter szinte vágyat kapott, hogy ugyanezt megtapasztalja.

„Fiú, most már mennem kell, különben kitör otthon a vihar.” Péter felugrott. Max megveregette a vállát. „Örülök, hogy találkoztunk” „Én is.” Elbúcsúztak, és Max édesanyja kiszólt a konyhából: „Minden jót, Péter. Gyere máskor is!” „Biztos, hogy jövök!” – felelt a fiú, és rohant lefelé a lépcsőn.

Hazafelé egyre a fejében kavargott, amit hallott. „Jézus mindig jelen van, itt van velünk, velem is, szeret engem, mindig beszélhetek vele...” Még nem tudta igazán felfogni. De mély vágyat érzett, hogy neki is legyen valakije, aki mindig vele van, aki igazán szereti, akinek fenntartás nélkül kiöntheti a szívét, ahogy embereknek soha nem tudta. A szíve átmelegedett erre a gondolatra. Mintha a bensőjében hangot hallott volna: „Jöjj hozzám, Péter, mindazzal, ami foglalkoztat. Veled maradok, nekem mindent elmondhatsz.”

Este, amikor az ágyában feküdt, és még egyszer végiggondolta az egész napot, erős késztetést érzett, hogy kipróbálja az imádkozást. Szinte kicsit meg is ijedt, amikor a saját hangját meghallotta: „Jézus, egyáltalán nem tudom, hogy valóban itt vagy-e. De ha igazán létezel és hallasz engem, úgy kérlek, mutasd ezt meg nekem. Olyan szép volt Maxéknál, és úgy örülök annak, amit az imáról hallottam. Kérlek, segíts, hogy megismerjelek. És ne hagyj el engem. Jó éjszakát! Amen.” Nem vette észre, hogy az áment édesanyja is vele mondta.

A karácsonyi ünnepnapok egyáltalán nem voltak ünnepi hangulatúak. Sőt rosszabbak, mint ahogy Péter félt tőle. Édesapja valóban Dél-Afrikába repült. Bár édesanyja mindent elkövetett, hogy mégis szép esték legyenek, Péter örült, amikor mindennek vége lett. Az ajándékok sem tudták felvidítani.

Egy valami mégis jó volt. Úgy érezte, hogy az egész nem egyedül éli át. Hogy Jézus valóban vele van. Eleinte még bizalmatlankodott, hogy esetleg csupán bebeszélte magának valamit, amiből semmi nem igaz. Azonban valahányszor imádkozott, a szíve mindig megkönnyebbült. Elmondta tapasztalatát Maxnak is, és kérte, hogy szerezzen neki egy Bibliát, mert mindent meg akart tudni Jézusról. „Világos, hogy Jézus veled van – bátorította a barátja. – Ha őszintén hívtad magadhoz, és a szíved megnyitottad előtte, akkor számolhatsz vele, hogy Ő betért.”

*

Így tapasztalt Péter egy különleges karácsonyi ünnepet. Megértette, miért ünnepeljük tulajdonképpen karácsonyt. Arra emlékezünk, amiért Jézus erre a földre jött: hogy aki csak hisz Őbenne, el ne vesszen, ne legyen magányos, bánkódó, hanem Jézus Krisztus által tapasztalja meg Isten szeretetét. Ez a lényege. És ez érvényes karácsony után is. Ma, holnap és az esztendő minden egyes napján.

B. M.

Krisztus elhívott követének

Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

6.

Misszió, esküvő, házasság

Misszió

Már gyermekkoromban érdeklődtem a misszió iránt. Akkoriban sokat járt Svájcban Becker misszionárius, aki éveken át Kínában munkálkodott. Beszámolóí felejthetetlenek maradtak. Lebilincselő volt hallani, hogyan tértek meg a kínaiak a legmélyebb reménytelenségből Jézus Krisztushoz, s lettek az evangélium világossága által a reménység emberei. A vasárnapi iskolában is gyakran hallottunk Afrikáról. Már mint gyermekek örömmel igyekeztünk valamilyen formában segíteni a különböző missziói munkákban.

Gyülekezetünkben nagy volt az érdeklődés a misszió iránt. A vezetők számos missziót támogattak. Évek folyamán egyre erősebben kikristályosodott a vágy saját munkamező után a külmisszióban. De hol és milyen módon lehet egy ilyen vállalkozást létrehozni? Néhány testvér kapcsolatba lépett Genfben H. E. Alexanderrel, akinek sok tapasztalata volt ezen a területen. Tőle kértek tanácsot. Ő javasolta azt is, hogy magunk képezzünk ki missziói hallgatókat.

„Kiképzés saját gyülekezeten kívüli intézetben, gyakran sok fölösleges konfliktust jelent, amit jó elkerülni” – tanácsolta a testvéreknek. A vezetők ezt belátták, és meghirdették az első missziói osztályt.

A felelős testvérek egyikének, Fritz Röthlisbergernek szintén égett a szíve a misszióért. Valahányszor találkoztunk, mindig előkerült ez a téma. Tőle kaptam információt a misszió ügyének haladásáról saját közösségünkben.

„Jelentkezett egy fiatal testvér a misszióba – közölte velem egy napon. – Egészen egyszerű körülményekből jött, gazdasági cselédként dolgozott eddig. Ilyen egyszerű emberek alkalmasak igazán a pogányok közti munkára.”

Vajon miért mondta olyan hangsúlyosan? Volt valami hátsó gondolata? Néhány nap múlva beszámolt róla, hogy most egy kereskedő jelentkezett, nem sokkal később egy második.

„Tudod, a vezető testvérek kicsiben akarják elkezdni – magyarázta. – Ez a három emberből álló csoport éppen a megfelelő kezdet.”

Közben nagyon behatóan vizsgálgtott engem.

Végül hozzátette: „Ha nincs semmi mondanivalód, úgy vedd tudomásul, amit én mondok neked: amennyiben jelentkezél, felveszünk téged negyediknek.”

Nyeltem egyet. Istentől elhívottnak tudtam magam, készen is álltam követni a hívást, azt viszont nem tudtam, hol akar az Úr használni. Egyrészt öröm volt bennem a gondolatra, hogy jelentkezsem missziói kiképzésre, másrészt valami bénító félelem riasztott ettől a lépéstől.

Úgy gondoltam, hogy az angol nyelvet soha nem tudnám elsajátítani. A félelem egyre nőtt bennem, így nem mertem jelentkezni.

Hat évvel később, amikor Röthlisberger testvér már az Úrnál volt, meglátogattam az özvegyét. Elmondta nekem, hogy a férje egyre várta a jelentkezésemet. De bennem nem volt bizonyosság.

Szeretteim intenzíven részt vettek a gyülekezet életében. Így ezt a missziói tervet is alaposan megtárgyaltuk a családi asztal körül. Ez csak fűtötte az érdeklődést bennünk, fiúkban. Később részt vettünk a jövőbeni misszionáriusok kibocsátásán. Az ünnepség anyáinkra is mély benyomást gyakorolt.

Otthon megjegyezte: „Nagy tisztesség a szülők számára, ha fiuk vagy leányuk misszióba megy. Miért sírnak mégis a búcsúzásnál?”

„Anyám, nagyon könnyen fogod fel ezt a dolgot – feleltem. – Mi lenne, ha téged érintene a búcsú?”

„Hogyhogy? Csak nem akarsz a misszióba menni?” – kérdezte nyugtalanul.

„Talán” – feleltem röviden, de határozatlanul.

Édesanyám látszólag örömet mutatott, mindenestre azt mondta: „Szép dolog, hogy misszionárius akarsz lenni. Már most megmondhatom, hol van a missziói területed és mi lesz a feladatod.”

Örültem a megértésének és annak, hogy milyen készségesen kiszemelte nekem máris a missziói mezőt. Természetesen igen érdekelt, milyen területet talált alkalmasnak számomra, és meg is kérdeztem.

Nyugodtan, megfellebbezhetetlen bizonyossággal jelentette ki: „A te missziói meződ itthon van, és feladatod, hogy engedelmeskedj apádnak.”

Elakadt a lélegzetem. Vajon anyám egyáltalán megértett engem? Nem nagyon örültem ennek a rövid határozatnak, de alárendeltem magam.

Csak évekkel később ismertem fel kijelentésének áldását. Ha akaratát figyelmen kívül hagyom, aligha lett volna evangélista belőlem. De egyelőre nagyon izgatott a kérdés valamilyen missziói feladattal illetően. Már mint gyermek éreztem az isteni hívást, ezért most gyülekezetünk újonnan alapított missziója igen foglalkoztatott. Vajon nem ez lesz Isten útja a számomra?

Segítőtárs

Lassan, de egyre biztosabban gondoltam a nősülésre. 25 éves voltam, vágyódtam saját család után. Ez az élet egyik legfontosabb döntése.

Nagyapám így oktatta saját gyermekeit: „Jól körül kell néznetek, de anélkül, hogy érdeklődésetek tárgya ezt észrevegye. Jobb és becsületesebb, mint a látható és nyilvánvaló keresgélés, meg az az igyekezet, hogy az ember a legjobb oldaláról mutakozzék.”

Tanácsát én is meg akartam fogadni. Szívem vágya volt, hogy jövőbeli feleségemet Istentől kapjam ajándékba és ne magam válasszam. A házasságot mindenképpen a menyeyi Atya áldásával akar-

tam létrehozni. Szemem megakadt egy hívő leányon. Hűségesen látogatta az összejöveteleket és imaórákat. Édesanyjának értékes segítsége volt, és fiatalabb testvérei számára valóságos pótmama. A kicsikhez való vonzódása és szeretete, barátságos bánásmódja irántuk nem maradt elrejtve előttem. Fontosnak tartottam ezeket a tulajdonságokat, a lényeg azonban számomra azt jelentette, hogy vajon új teremtés lett-e Krisztusban. Az ügyet Isten előtt hordoztam imában. Természetesen a szüleim áldását is kívántam ehhez a fontos lépéshez. Megbeszéltem tehát velük, s ők egyetértően nyilatkoztak.

„Mondd el a szándékodat Röthlisberger testvérel is – biztatott apám. – Ő lelkileg jól megalapozott tanácsot adhat neked.”

Felkerestem kedves előjárómat és elmondtam neki a gondolataimat. Egyetértett a választással és áldását adta rá. Nem akartam a leányt egyszerűen lerohanni. Hadd legyen ideje a kérésemet átgondolni, szüleivel megbeszélni és mindenekelőtt imában világosságra jutni. Írtam tehát egy levelet neki, és ilyen formában kértem tőle az igent. Most csak az volt a dolgom, hogy várjak a döntésére. Az illetőnek ellenben más tervei voltak. Elutasító választ kaptam.

Először természetesen nagyon letört lettem. Miért utasított el? Saját fejem után mentem? Isten akarta ellen cselekedtem? Ha igen, miért nem ismertem fel az Úr véleményét? Kérdés kérdésre halmozódott. Összszavarodottnak, megterhelten éreztem magam.

Röthlisberger testvér a következő Igével vigasztalt: „Az igazaknak reménysége öröm” (Péld. 10,28).

Bizonyos idő után megint kiszemeltem egy fiatal lányt. Ismét beavattam a szülőket titkomba. Az ő egyetértésüktől és Röthlisberger testvérétől felbátorodva írtam a lánynak, és enyhe szívdobogással, de reménykedve vártam a választ. – Ismét elutasítás. Ugyanaz a negatív eredmény. A padlón éreztem magam. Röthlisberger testvér megint azzal az Igével bátorított: *Az igazak várakozása öröm.*

Újra elfogadtam a magam számára, és segítséget jelentett szomorúságomban.

Néha jót tesz, ha fiútestvérek kiöntik a szívüket egymásnak, mert az felszabadítóan hat. Fivérem, Fritz, aki már néhány éve nős volt, meglátogott bennünket. Elbeszéltem neki szorult helyzetemet, és hogy már két lánytól kosarat kaptam. De említettem neki elhívásomat is Isten országa munkájába.

„Értem már. – szólt Fritz. – A két lány visszautasítását nem tudtam mire vélni, de most már világos. Az elutasítások Istentől valók, mert a missziói iskolába csak nőtlen fiatalembereket vesznek fel.”

Itt volt tehát újra a misszió kérdése. Az Úr vajon mégis a külmisszióban akar használni? Jelentkezem? Belsőleg ide-oda ingadoztam és teljesen bizonytalan voltam. Mit tegyek? A probléma térdre kényszerített. Világosságért tusakodtam, és végül arra a látásra jutottam, hogy Isten missziói munkára

rendelt, jelentkezem tehát a legközelebbi alkalommal a missziói kiképzésre.

Alig néhány héttel később, amikor egy kisebb utazásról hazatértem, nővéremet, Ernát sírva találtam. Azonnal éreztem, hogy valami súlyos teher nehezedik rá. Könnyek közt közölte velem, hogy fivérem, Fritz halálos balesetet szenvedett. A vasútnál dolgozott, s munka közben egy mozdony elkapta és teljesen összeroncolt.

„Szüleink Rozihoz mentek Moutier-ba” – zokogta Erna. Megrendülve motorkerékpáromra ültem, és igyekeztem a szüleimhez. Sógornőmnek, Rozinak most minden segítségre és vigasztalásra szüksége lesz, amit csak ember nyújthat. Ahogy leereszkedtem a völgybe a veszélyes, kanyargós úton, egy hirtelen látomásban megnyílt előttem az ég, előttem állt világosan atyai barátomnak, Fritz Röthlisbergernek az alakja. Őt hasonlóképpen egy baleseten keresztül hívta magához az Úr kb. 6 héttel azelőtt a mennyei hazába. Láttam, hogy kitárja karját fivérem fogadására, aki hosszú fehér ruhában a menny felé halad.

Bensőmben éreztem, hogy feladatom most sógornőmet, Rozit és három gyermekét támogatni. Attól kezdve ez lett missziói megbízatásom.

A temetés napján még egy megerősítést kaptam Max Graftól, közösségünk elnökétől.

„A jövőben az lesz a feladatod – mondta –, hogy gondoskodj fivéred családjáról. Támogasd a sógornődet, és igyekezz a gyermekeknek kissé pótolni az apát!”

Még házas sem voltam, és gondoskodnom kellett a három gyermekről, támogatva ezen kívül a sógornőmet. Fivérem családja a gyülekezeti házban lakott Moutier-ban, ahol Fritz a házmesteri teendőket végezte, s ez a feleségének is sok munkát jelentett. Mint háziasszonynak az egész házat rendben kellett tartania. Akadt számos olyan kisebb munka, amit senki nem látott.

Ettől kezdve Champoz-ból minden nap Moutier-ba mentem segíteni. A missziói hivatás miatti belső nyugtalanságomat azzal a gondolattal csillapítottam, hogy feladatom Isten országában most a házmesteri munka és sógornőm családjának támogatása.

Szomorúságom és kedvetlenségem ellenére a házasság kérdése tovább nyugtalanított. Abban az időben ismertem meg sógornőmnek egy kedves barátnőjét, Marie-t, akit mindenki csak Mickelinek hívott. Új, tétova reménység ébredett bennem. Vajon Mickeli lesz az Isten által rendelt feleség?

Most lefelől a sógornőmmel beszéltem. „Gondolod, hogy a Mickelivel kötött házasság lenne az én utam? Van rá esély, hogy igent mond?”

„Azért imádkozom, hogy megtaláljátok egymást – felelte Rozi. – Akkor mind együtt lakhatnánk a gyülekezeti házban. Elég nagy a lakás, egy fiatal párnak is otthont tud nyújtani.”

Mickeli családja a népegyházhoz tartozott. Valóságosak voltak, de nem ismerték a Krisztussal való személyes kapcsolatot. Mickeli a Rozival való barátságban keresztül került kapcsolatba gyülekezetünkkel. Rozi bizonyágtétele és az itteni igehirdetés hatására megnyitotta szívét az evangélium előtt, és Jézus Krisztusban, az ő személyes Megváltójában való hitre jutott. Ezután közöltem szüleimmel is elgondolásmat. A terv tetszett nekik, mert így mint fiatal házasember pótolhattam az apát fivérem gyermekei számára. Most azonnal igenlő választ kaptam. Mickeli szívből kész volt, csak a kérésemre várt.

Szülei eleinte nem nagyon lelkesedtek. Nem eleneztek kifejezetten a kapcsolatunkat, de volt bennük bizonyos fenntartás. Csak később fogadták el kegyes vejüket.

Megtörtént az eljegyzés. Beható megbeszélés kezdődött közöttünk. A gyülekezetünkben szokásos egyszerű életfolytatás mindkettőnknek tetszett. Jól éreztük magunkat benne. Szövögettük a terveket a közös jövőről. Kihasztnáltam az alkalmat, hogy beszéljek jövődöbelimnek a hivatásomról.

„Meg tudod ígérni, hogy semmi akadályt nem gördítesz utamba, ha Isten valami feladatot ad, és megmutatja, hol akar használni?” – kérdeztem.

Menyasszonyom elmosolyodott és készségesen ígéretet tett. Évekkel később bevallotta: „Tudod, arra gondoltam: ez az ember beképzelt valamit. Ilyen feladatot soha nem fog kapni.”

Földi áldás

Szüleimtől megtanultam, hogy Istenben bízzam pénzügyi dolgokban is. Apám elve volt, hogy soha nem csinál adósságot. Gyakran idézte ezt az Igét: „*Ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele*” (ITim.6,8). Az alapvető dolgok mindig megvoltak a szülői házban, bár néha gyéren. Éhséget soha nem szenvedtünk, vagyonnal azonban nem rendelkezünk, amihez szükség esetén nyúlhattunk volna. Így aztán mi, gyermekek semmilyen hivatást nem tanulhattunk. Valamennyien otthon maradtunk és segítettünk a gazdaságban. Mivel nem volt fizetés, ezért zsebpénzt sem kaphattunk. Édesanyám vásárnaponként mindegyikünknek adott 20 rappent a perselybe.

Ha úrvacsorai istentisztelet volt, 2 frankot kaptunk, mert anyánk így oktatott: „Érdemes elevenbe vágó áldozatot hozni az Úrnak. Csodálatos kegyelem Isten megváltott gyermekeként az Ő asztalához járulni.”

Előfordult, hogy egyik-másikunk a szomszédnál végzett munkákért, favágásért vagy hasonlókért pénzt kapott. Ilyen esetben családi szabály volt a keresetet leadni a szülőknek. Így történt az én keresetemmel is, amikor postás voltam. Egységesen láttunk abban, hogy 25 éves korunkig ehhez tartjuk magunkat. Kivételt képezett az én nyúltenyésztésem.

Amit azzal kerestem, azt megtarthatam. Alaposan megtanultam, hogy semmi haszontalanra ne költsek.

26 éves koromban ismertem meg az én kedves Mickelimet, és kezdtünk tervezgetni. Akkoriban sokszor szóltak az összejöveleken az adósság ellen. Egy barátom, aki elég jól ismerte otthoni körülményeimet, megkérdezett: „Hogy akarsz családot alapítani és saját otthonot berendezni adósság nélkül?”

„Az majd elrendeződik” – válaszoltam.

Barátom hitetlenül csóválta a fejét. Ő 19 éves kora óta megtarthatta a fizetését, azonkívül két évvel idősebb volt nálam.

„Hát, az én vagyonom ezt nem tenné lehetővé – mondta a fiú. – Te meg aligha gyűjtöttél nálam többet. Hiszen évek óta a szüleidet támogatad.”

„Ha nem támasztunk nagy igényeket, elég lesz a pénz” – állítottam.

Barátom ezt sehogy nem akarta elhinni. Folyt tovább a beszélgetés, végül elárultuk egymásnak, kinek-kinek mennyi tartaléka van. Alig akarta elhinni, hogy én többet tettem félre.

Mert igaz, amit az Ige mond: *Az atyák áldása építi a gyermekek házáat* (Sirák 3,9). Jézus megkérdezte egyszer a tanítványokat: *Volt-e valamiben hiányotok? A tanítványokkal együtt én is csak azt felelhettem: Nem, soha* (Lk 22,30).

A helyzet komolyra fordul

1957. április 13-a volt a házasságkötésünk napja. A családban megtanácskoztuk, hogyan is rendezzük az ünnepséget. Fivérem halálos balesete óta pontosan egy év telt el. Bár az Úrnál tudtuk őt, az elválás nagy űrt hagyott maga után. Az Úr megvigasztalt minket, de nem volt kedvünk ujjongó ünneplésre.

Bizonyos mérlegelés után egységre jutottunk abban, hogy mindent a lehető legegyszerűbben rendezünk. Rokonunk, Walter Moser evangélista vállalta az esketést.

Az előkészítő beszélgetés folyamán megkérdezte: „Hány meghívott vendéggel számoltok?”

„A körülményeket tekintetbe véve csak mindkettőnk szülei lesznek jelen, és Rozi a két idősebb gyermekkel” – válaszoltam. Walter kissé csodálkozva kérdezte: „És hol lesz az ebéd?”

„Azt még nem terveztük el.”

Moserné asszony erre közbeszólt, és barátságosan azt mondta: „Az esküvői ebédre majd én gondoskodom.”

Ajánlatát örömmel elfogadtuk. Így az esküvőnk és a menyegzői ebéd Münsingenben volt, a gyülekezeti házban.

Mickeli külsőleg is alkalmazkodott egyszerű ünnepünkhöz. Nekem nagyon tetszett tengerkék ruhájában ékszer és fátyol nélkül. Az ékességet belül hordta, ahogy a Biblia oktat.

Moser testvér pedig elárulta: „Evangélista szolgálatomban ez az első esketésem.”

Textusnak Kolossé 1-et választotta. Ez lett aztán életünk gyöngyszeme. Az esküvő és az ebéd után Adelbodenbe mentünk, egy alpesi fogadóba. Teljesen hozzánk illő volt az asztal díszítése: kinek-kinek a helyén egy szép kék encián, vázaként szolgáló csigaházban.

Másnap részt vettünk az adelbodeni összejöveleken, és még aznap este hazatértünk. Ezzel véget ért a nászút. Kezdődtek a hétköznapiak.

Szokatlan családi körülmények

Első otthonunk Moutier-ban volt, a gyülekezeti házban. Néhány évig ott éltünk együtt elhunyt fivérem feleségével és gyermekeivel.

Amikor Mickelinél is jelentkezett a gyermekáldás, igen nagy volt az örömünk. Leírhatatlan érzést jelentett nevet keresni a gyermek számára. Feleségem kívánságába készséggel beleegyeztem.

Mikor végül 1959. április 9-én Wilfred fiacskánkat karomba vettem, az öröm mellett mély hála töltötte be a szívemet. Milyen ajándékot adott a mennyei Atya, és milyen feladatot bízott rám!

A következő évek a kisfiunkban való sok öröm mellett számos bajt is hoztak. Wilfred gyakran volt beteg. Szinte az összes gyermekbetegséget megkapta. Nyugtalan éjszakákat éltünk át.

Különösen egy éjszakára emlékszem jól. Mickeli a szüntelen ápolásban teljesen kimerült, így nekem jutott a feladat, hogy azon az éjszakán a lázas, síró gyermeket vigasztaljam. Hangos, kitartó kiáltása nagy kísértést jelentett, míg végül a hajnali órákban elkezdtem énekelni: *Nézd, ó, nézd, hát nem szeretet ez, kimondhatatlan szeretet?* Az ének megnyugtatta a gyermeket, és azonnal elaludt.

Wilfred úgy nőtt fel sógornóm gyermekeivel, mintha édestestvérek lettek volna. Hogy az unokatestvéreit valóban így kezeli, azt akkor vettük észre, amikor óvodás lett, s az óvónő meglátogatott minket.

Óvatosan és félénken megkérdezte, nem állapítottunk-e meg valami abnormális dolgot a fiunknál.

„Mire gondol?” – kérdeztem megdöbbenve.

„Ha különböző szavakkal, de ugyanazt kértem, olyan választ ad, amit nem tudok hova tenni.”

Ilyesmit soha nem vettünk észre a gyermekünk-nél. Valami elkerülte volna a figyelmünket? „Magyarázza meg jobban! – bátorítottam az óvónőt. – Mi nincs nála rendben?”

„A fiú határozottan állítja, hogy két fivére és egy nővére van, a papájának viszont csak egy gyermeke. Ez sehogy nem illik össze. Valami itt nincs rendben.”

Erre nem tudtuk a nevetésünket visszatartani. Elmagyaráztuk a vendégnek különös családi helyzetünket. A fiatal óvónő is megnyugodott és velünk kacagott.

Szép emlékeim maradtak a Moutier-ban töltött közös, harmonikus évekből. Áldásos idő volt.

Persze, a nehézségeket sem kerültük el. Voltak helyzetek, amikor mindkét család összes tagjának kihívást jelentett megőrizni a szükséges egységet. Isten azonban kegyelmet adott, és mindent egybevetve valamennyiünk számára szép volt az az idő, amire szívesen gondolunk vissza.

Isten kérdez

Általában kora reggel kellett indulnom a szolgálatba. Moutier-ből a munkahelyemre, Maleray-be utazva a vonatban többnyire beburkolóztam a kabátomba azzal a gondolattal, hogy alszom még egy kicsit. Ezek alatt a nyugodt percek alatt az énekköltővel együtt magasztaltam Megváltómat:

Az életem és mindenem csak Jézus!

És az Úr akkor így szólt hozzám: „Én az életem adtam érted. Te mit adsz nekem?”

Örömmel válaszoltam: „Tied az életem mindennel együtt, amim csak van.”

„Feladnád értem a hivatásodat? A vagyonodat, családodat és gyermekedet?”

Erre a kérdésre ellepett a verejték, és félelem kezdett szorongatni. Wilfred egyéves lehetett.

Megszólint bennem egy hang: „Isten adta ezt a fiúcskát nekünk, és most vissza kellene adnom?”

Úgy éreztem, lehetetlen. Mintha még a vonat kerekei is azt zakatolták volna: nem, nem, nem! Megrendülésem akkor hagyott alább, amikor eszembe jutott: egész nap távol vagy, néha több napon át. Ki veszi át ilyenkor az apai őrizetet gyereked felett?

A mennyei Atya! Hiszen meg van írva: *Nem szunnyad és nem alszik Izrael őrizője (Zsolt 121,4)*. Erre megnyugodtam.

Isten vigasztalása visszatért a szívembe. Őszintén így tudtam szólni: „Tied minden, amit nekem adtál. Szabad a te javaid sáfárának lennem.”

Megbékélve szálltam ki a vonatból és végeztem a munkámat, mert megtapasztaltam: *Aki hálával áldozik, az dicsőít engem, aki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istennek szabadítását (Zsolt 50,23)*.

Apai örömök

Teltek az évek, Wilfred nőtt és erősödött. Egy napon a nyulak ketrecét takarítottam. Wilfred csatlakozott hozzám, és figyelte, mit csinálok. Hirtelen megkérdezte: „Milyen nehéz lehet a legnagyobb nyuszi?”

„Ha pontosan tudni akarod, hozd a mérleget!” – mondtam. Elő is került a mérleg, s most egyik nyuszi a másik után raktuk rá a legkisebbtől a legnagyobbig. Mindketten örültünk, milyen jól fejlődnek a kis állatok, milyen súlyosak lettek. Az adataikat gondosan feljegyeztem.

Miután valamennyit megmértük, Wilfred elégedetten megjegyezte: „Papa, a nyuszi súlya összesen 17 kiló és 500 gramm.” Meglepődve nagy szemet meresztettem. Az én öt éves fiam ezt ki tudta számítani? Utánaszámoltam, és az eredmény ugyanannyi lett. Ennek mindketten örültünk.

Wilfrednek kifejezetten tehetsége volt a matematikához. Megmutatkozott ez iskolás éve alatt is. A helyesírással azonban hadilábon állt. Sosem tudta igazán, hogyan kell írni a szavakat.

*

Egy napon úton voltam valahova motorkerékpáron. A Jura vidéke igen változatos, szinte hívogat hegy-mászásra. A tisztásokon nagy legelők vannak, hatalmas, magányos fenyők kínálnak védelmet a jószágoknak a tikkasztó napsütés és eső ellen. Másutt lefelé halad az út a völgyekbe és az ottani kis falvakba. Akadnak szűk szorosok, ahol épp csak egy keskeny ösvény nyújt haladási lehetőséget a tajtékos patak mellett. Ha tovább megy az ember észak felé, feltárul előtte az alföld.

Hegyek, völgyek, szakadékok közt kígyóznak az utak számos kanyarral. Furcsa módon ez a kanyargós közlekedési lehetőség a síkságon is megmarad. Bár a természet itt nem állít akadályt, az utak mégis úgy kacskaringóznak, mintha láthatatlan bariádok elől térnének ki.

Fiacskám, aki a hátsó ülésen ült, élvezte az utazást, és közben kialakította saját kérdéseit. „Papa – szólt meg hirtelen –, mikor az emberek ezeket az utakat készítették, nem tudták, hogy egyenesen is lehetne építeni?”

Folyt. köv.

A hajléktalan

Milyen lenne vajon most az életem, ha szüleimet koncentrációs táborban kivégezték volna? Tele volnék gyűlölettel és keserűséggel? Tudnék még hinni a szeretet Istenében, vagy elfordulnék tőle? Klaus testvérnél semmi ilyesmit nem fedeztem fel.

Ismeretségünk 1982 karácsony estéjén kezdődött. Örömmel láttam, milyen buzgón igyekszik imaházunk felé, holott csak igen keservesen tudta vonszolni magát. Arca piros volt a hidegtől, fehér szakálla és bozontos hajtincsei olyan benyomást keltek, mintha egyenesen a betlehemi pásztorok legelőjéről jönne. Nagyszerűen beleillett az evangélium karácsonyi történetébe, ahol a pásztorok így szólunk egymáshoz: *„Menjünk el mind Betlehemig, és lássuk meg e dolgot, amit az Úr megjelentett nekünk!”*

Az esti istentisztelet után, amikor szűkebb körben még együtt voltunk és ünnepeltünk, Klaus testvért közelebről ismertük meg. Két diákunk szó szerint az utcán szedte fel őt és hozták magukkal harmonikájával együtt, miután megkérdezték, hogy akar-e karácsonyt ünnepelni velünk. Szívesen elfogadta a meghívást. Ott ült most a német, koreai, svéd, amerikai egyetemi hallgatók közt, és örült a meleg szobának, a közösen elkészített ennivalónak, az egymás közti szeretetnek és az énekeknek. A legnagyobb örömet az jelentette neki, hogy harmonikájának hangjai mellett mindent vele énekelünk, ami-be hangszerével és recsegő basszus hangjával belefogott. Egyveleg volt ez egyházi énekekből és nép-

dalokból: „Csendes éj”, „Erős vár a mi Istenünk”, „Fogd két kezem kezédbe”, „Nincs szebb vidék a föld színén” stb. Mindnyájan szívből vele énekelünk, és azt hiszem, a mennyei Atya összes angyalával együtt örömet lelte magasztalásunkban. És amikor lelkészünk megkérdezte a jelenlevőket: „Van esetleg valakinél itt egy Biblia?”, Klaus testvér jelentkezett elsőnek: „Igen, nálam!” Nem kell mondanom, mekkora ámulat ült ki a diákok arcára.

Megrendítő sors

Azonban csak hat héttel később, amikor Klaus egy vasárnapi istentisztelet után nálam ebédelt, tárta fel előttem megrendítő élettörténetét. Megtudtam, hogy zsidó édesapját az auschwitzi táborban megölték. Anyja cigány származású volt, s Buchenwaldban végezték ki. Ő maga először Leningrádnál teljesített szolgálatot, s onnan vitték a dachau gyűjtőtáborba. Végig kellett néznie fogolytársai elgázosítását, és várhatta, hogy a következő csoporttal őrá is sor kerül. Isten azonban sikerre juttatta az egyik holland fogolytárs hajmeresztően kalandos mentőakcióját. Mire a láger szirénái felhangzottak – mert a szökést észrevették –, tíz férfi civil ruhában már olyan messze járt, hogy nem tudták elfogni őket. Klaus testvérnek sikerült egészen Svájcig átverekednie magát.

Amit azóta átélt, azt nehéz összerakosgatni, mert Klaus igen szükségzavú. Itt-ott elmond egy esetet, de az egyes történeteket időrendben összeilleszteni szinte lehetetlen, mivel az időérzékét mintha elveszítette volna. Valamikor az utóbbi évtizedekben egy cirkusznál működött mint bohóc, ahol az egyik rákényszerített mutatvány folytán az összes fogát elveszítette. Más történet: megtért és Alaszkában megkeresztelték, ahol két évig segített egy lelkésznek a sátor-evangélizációknál.

Mindenesetre ma teljes szívvel hisz Jézus Krisztusban mint személyes Megváltójában, Barátjában és Segítőjében. Tanúja voltam, amikor a kórházban egyik „országúti sorstársának” azt mondta: „Ha nem lenne Jézusom, aki újra meg újra megsegít, már régen nem élnék.” Klaus testvér szavak nélkül is misszionált, mert bárhova került, mindenütt nyíltan olvasott az Újtestamentumából. Mindenkit ámulatba ejtett, hogy egy „ilyen vén ágrólszakadt.” ennyire kegyes tud lenni.

Kihasználva

Több agyvérzés és lefagyott lábujjai miatt ma már nem tud városról városra járni. Vérében volt a vándorlás, 1949 óta állandóan az utakat róttá. Most mások segítségére szorul. Valami ilyen – bár kissé kétes – segítség adódott számára 1982 nyarán, amikor egy család befogadta. A férfit még Dachauból ismerte. Náluk Klausnak legalább tető volt a feje fölött, per sze nem saját szobában. Télen csak az ágyban tudott felmelegedni, mert a helyiség nem volt fűthető.

A család hamar rájött, hogy a mi zenésznünk jó kereseti forrás. Klaus senkivel nem akart vitázni, inkább engedett. Keservesen megszerzett napi bevételéből nem sok maradt neki, mert „jóttevőjének” hat gyereket kellett etetnie. A sokgyerekes apa idővel nem is látta szükségesnek, hogy maga is dolgozzon valamit, pedig mint ócskavas-kereskedőnek jó jövedelme volt. Egyetlen tevékenysége abban állt most, hogy Klaus testvért minden nap szélben, esőben, hőségben és hidegben odaültesse egy összecsukható széken valamelyik étterem elé, és este ismét hazavigye. Milyen szerencse, hogy az 1982/83-as tél nem volt különösen zord!

Új otthon

Klaus testvér soha nem panaszkodott, ezért sokáig nem tudtam a szenvedéséről. Amikor egyszer ismét kékre fagyott kézzel találtam őt megszokott helyén, megszólítottam: „Hiszen magának a fél oldala megbénult, segítség nélkül szinte egy lépést sem tud tenni. Igényeljek a szociális hivatalnál helyet magának egy idősek otthonában?” Sosem felejttem el, hogy felragyogott a szeme, és a kezemet megragadva felelte: „Valóban megtenné értem?”

Aztán minden gyorsan alakult Klaus körül. A diakóniai szolgálat munkatársa először kórházba vitte, ahol gondos ápolásban volt része. A szociális hivatal is azonnal intézkedett, úgyhogy Klaus három héten belül modern, jól berendezett otthonba került. Valahányszor meglátogatom, ámulok, milyen ápol, jól öltözött a mi egykori „ágrólszakadt” testvérünk.

Klausnak igazán nehéz sors jutott. De szilárdan kitartott Isten mellett, megőrizte hálás, szinte gyermeki szívét. El lehet róla mondani, hogy gazdag volt.

G. Z.

TÍZ PERC A BÖRTÖNBEN

Sűrű pelyhekben hull a hó, amikor kilépek a házból. Az égbolt szürke. Ilyen időben nem nagy élvezet autóval leereszkedni a hegyről. Viszont szeretnék ma meglátogatni egy fiatalembert, Svent, aki börtönben ül. Otthagynom hát a meleg szobát, és elindulok.

Tegnapelőtt volt karácsony. Felnőtt gyermekeink családjukkal együtt benépesítették a házat. Alig akadt nyugodt pillanat. Élvezem az ilyen nyüzsgést, magam is részt veszek benne. Hogy telik az idő! És most megint egyedül megyek a városba. Az utcákat ma reggel mintha üresre separték volna. Néhány hónapja végzem ezt a börtönlátogatást. Eleinte szokatlan volt, ugyanakkor izgalmas. Azóta már örülök a Svannel való találkozásoknak, aki öt éve van letartóztatva, és nem látogatja senki. Az út odáig legtöbbször negyven perc. Ma hosszabb időre lesz szükség. A hó egyre sűrűbben esik. Az ég teljesen besötétült. Eszembe jut a karácsonyi istentisztelet Igéje:

„A nép, amely sötétségben járt, lát nagy világosságot, akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttük” (És 9,2).

Úgy szeretnék Svennek erről a világosságról beszélni!

Mire elérem végül a börtön előtti parkolót, már összes kívánságomat megbeszéltem Istennel. Minden látogatásomnál szükségem van a támogatására. Gondolataimat félbeszakítja a kapu elektromos vezérlésű kinyílása. Rövid imát küldök az égbe: „Uram, vigyázz rám!” Időbe telik, mire Sven ott ül velem szemben. Általában nem mutatja ki az érzelmeit. Most viszont arcvonásai után ítélve nyitottabbnak tűnik. Lassan indul a beszélgetésünk. A karácsonyi ünnepnapok ebben a környezetben nyilván mindenkire teherként nehezdednek, és belső vihart kavarnak. Óvatosan érdeklődöm a rab hogyléte felől, és egyszerűen csak figyelek a szavaira.

Sven még fiatal, akár a fiam lehetne, és élete máris hajótörést szenvedett. Szeretem őt – ilyenek, amilyen. Beszéd közben gyorsan szalad az idő. Már csak tíz percünk van. Egyszerre szorongatást érzek, hogy megkérdezzem: „Ismered egyáltalán a karácsonyi történetet?” Sven rázza a fejét. „Istennel nem vagyunk egy platformon.” „Szeretnéd, hogy elmondjam?” – faggatom tovább. Sven bólint.

Még kilenc perc

A nagy falóra még kilenc perc időt mutat a beszélőből. Elkap a szorongás. „Hol is kezdjem – fontolgtatom. – Egyáltalán lesz elég időm, hogy elmondjam a történetet? Nem kezdek mindjárt a jászol gyermekénél. Hogy is szoktam a gyermekeimnek elbeszélni?” Néhány pillanat múlva megtalálom a kezdetet: „Isten, aki a mennyet és földet teremtette, látja a végtelen nagy szakadékot, mely közte és az emberek közt támadt. Senki, egyetlen lélek sem képes a bűnnek ezt a tátongó mélységét áthidalni. Nincs út Istenhez.”

Érzem, hogy a szívem hevesebben ver, mert már nincs sok idő. „Isten szeretné, ha minden ember, akiket annyira szeret, odatalálna hozzá. Az úrt át kell hidalni. Hídra van szükség! Minél nagyobb a szakadék, annál nagyobb hídra. A hídépítés drága, sokba kerül. Isten a legértékesebbet, legdrágábbat, egyszerűen Fiát adta oda érte. Általa van menetelünk Istenhez.” És most röviden összefoglalva elmondom a gyermek történetét egészen a keresztig. „Isten úgy szerette az embereket, hogy egyszerűen Fiát odaadta értük. Akik hisznek az Isten Fiában, nem vesznek el, hanem örök életük lesz.”

Szabadság rácsok mögött

Feltekintek Svenre, és látom, hogy csendben ül, könnyekkel a szemében. Úgy tűnik, az üzenet a szívébe talált. Megindultan mondom magamban: „Uram, köszönöm!” De nyílik is már mögöttem az ajtó. Értem jöttek. Kezet szorítok a rabbal. Reményesség van bennem, hogy Sven nem egyedül tér vissza a cellájába. Isten vele van.

Volt még néhány látogatásom és beszélgetésem Svennel. De az ő Istennel való találkozásának élményét most is őrzöm a lelkem mélyén. Karácsony – Isten nagy szeretetének vallomása az emberek felé – ma is megéri a szíveket és reménységet ébreszt. Ez az üzenet a rácsok mögött is szabadságot biztosít, és megvilágítja a földön a legsötétebb zugot is. I. B.

Hiszel az angyalok létezésében?

Lekéstem a vonatot, és tudtam, hogy jó időbe telik, mire utazásomat folytathatom. A váróteremben egy darabig tanácstalanul nézegettem, hova is üljek. Végül a sarokban álló asztal mellett döntöttem. Kint téli vihar dühöngött. Tombolt a szél a pályaudvar épülete körül. Talán ez indította asztalszomszédomat, hogy egy-két krákogás után beszélgetést kezdjen velem. Végül elmondta a történetét:

„Néhány évvel ezelőtt karácsony táján téli üdülőhelyre utaztam. Hogy egyszer igazán kipihenjem magam. Már a 23-ról 24-re virradó éjjel nagyon lehűlt a levegő, és 24-én havazni kezdett.

Néhány személy ült velem együtt a szakaszban. Eleinte nem vettem részt a társalgásban, de később – ahogy az lenni szokott – egyik szó követte a másikat. Megtudtam néhány dolgot a vidék szépségéről.

Ahogy fogytak az állomások, egyre kevesebb lett az utas. Végül rajtam kívül már csak két ember ült a fülkében. És amikor érdeklődtem, hogy mennyi van még hátra az útból, közölték velem: 'Még 15-20 perc.' Aztán mielőtt kiszálltak, az egyik visszafordult és figyelmeztetett: 'Tehát ha a vonat még egyszer megáll, vagyis a következő állomáson, azonnal szálljon ki.'

A vonat megindult, s én feszülten figyeltem. Biztonságból felvettem a kabátomat is, hogy készen legyek, amikor a vonat megáll. Nem telt bele sok idő, a vonat hirtelen rándult egyet és megállt. Felrántottam az ajtót – még mindig sűrűn kavargott a hó. Börönddel a kezemben, táskával a vállamon lekászálódottam a vonatról. Megpróbáltam tájékozódni, de a vonat máris megindult. 'Álljanak meg, álljanak meg! – kiabáltam – Fel akarok szállni! Hiszen itt nincs is állomás!' A vonat azonban már sokkal gyorsabban haladt, semhogy fel tudtam volna ugrani. Ott álltam és néztem a távolban eltűnő piros fények után. 'Ilyen ostobaságot! – szidtam magam. – Éjszaka közepén kiszállni a teljes sötétségbe!' Túl pontosan tartottam magam az utasításhoz: 'Ha a vonat még egyszer megáll, azonnal szálljon ki!' Mit tegyek most? A sűrű hóesés miatt közel-távolban sehol semmi világosságot nem láttam.

Megindultam a hóban, mindig a sínek mentén. Nem egyszerű dolog talpfáról talpfára lépni, különösen ha azok jegesek. És közben mindig hátrafelé fülelni, hogy nem jön-e vonat. Idővel a koffer súlya egyre nehezebb lett. Mind többször kellett megáll-

nom, hogy szusszanjak egyet. De legalább a hó kavargása enyhült, és nemsokára teljesen megszűnt. Valamennyire ki tudtam venni a vidék körvonalait. Jobbra, balra mezők, mögöttük sötét erdőség. A felhők is felszakadoztak, és a holdfény végigsuhant a havas tájon. Nem messze egy hidat pillantottam meg. Na – gondoltam –, akkor ott útnak is lennie kell.

Hirtelen megrökönyödtem, szinte földbe gyökerezett a lábam. Az árnyékból egy alak vált ki, és pár lépést tett a holdfényben. Megijedtem. Mit keres itt egy ember ilyenkor? Mi a szándéka? Megálltam és odakiáltottam neki: 'Halló, halló! Kicsoda ön? Én itt túl korán szálltam ki a vonatból, és jó ideje a sínek mellett caplatok. H.-ba szeretnék eljutni. Tudna nekem segíteni? Nagyon kérem!'

Semmi válasz. Az alak nem mozdult. Lehet, hogy becsapódtam? Talán csak egy cserje volt, és kicsit furcsán behavazva az árnyékával együtt emberhez hasonlított? Tettem néhány lépést. Erre az árny is megmozdult, és lement a vasúti töltésről. Most már tudtam, hogy valóban emberi személy. Úgy gondoltam, hogy éjnek idején ember az ember számára nem lehet idegen, ezért újra kiáltottam: 'Kérem, segítsen rajtam!' Ismét semmi válasz. De az alak megállt. Közelebb érve láttam, hogy férfi az illető, mélyen szemébe húzott kalappal és lóden kabátban. 'Elnézését kérem, ha megzavartam, de sürgősen segítségre volna szükségem. Legyen olyan kedves, és mutassa meg nekem az utat H.-ba.'

A rejtélyes ember

Tettem még néhány lépést az illető felé, aztán szó nélkül leraktam eléje a bőröndömet. Belenéztem a férfi arcába, negyven év körüli lehetett. Vonásai kelletlenséget árultak el. Megismételtem a kérésemet. Brummogott valamit maga elé, aztán fogta a kofferemet, és elindultunk a töltéstől az út felé, mely a hídon át vezetett.

Örömben, hogy találtam valakit, ömlött belőlem a szó: 'Olyan hálás vagyok, hogy találkoztam önnel. Magát az ég küldte! Nem tudom, hogy bírtam volna H.-ig egyedül itt, a sínek mentén. Milyen szerencse, hogy találkozhattunk! Ezt remélni sem merem volna!' Az illető még mindig nem szólt semmit, csak a foga közt mormolta: 'Hm, hm, hm!' Aztán előre mutatott: 'Erre forduljon!' Kezdtém kísértetiesnek érezni a helyzetet. Respektálni akartam a hallgatását, és én sem szóltam többé. Így baktattunk egymás mögött.

Pár száz méter után útkanyarhoz értünk, és ott állt egy autó. „Bizonyára az öné” – mondtam. A férfi bólintott. Kinyitotta a kocsit csomagtartóját, berakta a bőröndömet, aztán egy kézmozdulattal a vezető melletti ülésre tessékelte. Beült a kormány mellé, begyújtotta a motort, és lassan megindultunk a havas úton.

Hirtelen, teljesen váratlanul odafordult hozzám. 'Hisz az angyalok létezésében?' – kérdezte. Elképed-

tem. Ilyen hosszú hallgatás után, ilyen tartózkodó viselkedés dacára most jön ezzel a kérdéssel.

'Persze – válaszoltam. – Ezen az estén az ember közelebb érzi őket magához, mint egyébként. Most, hogy itt is, ott is felolvassák a karácsonyi történetet a pásztorokról és angyalokról...' Nem tudom, mi mindent fűztem még hozzá. A mellettem ülő félbeszakított, és elmélyítette a kérdést: 'De hisz-e mai angyalokban?' Tétován feleltem: 'Mai angyalokban? Hát valójában nem is tudom...'

Éreztem, hogy többet vár tőlem. 'Nos, angyalok manapság – folytattam –, hát nézze, talán léteznek. Csakhogy nem vesszük őket észre, mivel nem abban a fénylő alakban jelennek meg, mint egykor a betlehemi mezőn. Nincs kizárva, hogy némelyek angyallal találkoznak. Valakivel, aki megőrzi őket. Vagy vezeti. Vagy...'

Az emberből valósággal kirobbant: 'Maga ilyen angyal volt ma az én számomra. Talán el sem hiszi!'

Én, angyal?

'Én? Hogyhogy...?' – kérdeztem. És akkor elmondta, eleinte akadozva, majd egyre nyíltabban: 'Ma ide hajtottam a vasúti pálya mellé, leállítottam az autóm, és véget akartam vetni mindennek. Egyszerűen nem bírtam tovább az életet. Tudja, egyedül vagyok, és ma este olyan mélyponthoz érkeztem, hogy azt gondoltam: fejezd be az egészet!' Elmondta, hogy mi minden juttatta ilyen döntésre. Majd azzal fejezte be: 'És akkor jött ön – számomra éppen a megfelelő pillanatban. És különös módon engem kért, hogy segítsek magának! Engem, aki elhatároztam, hogy mindennel végzek!' Olyan ámulva csóválta a fejét, mintha még mindig nem hinné, ami történt vele: 'Hogy én szenteste egy angyallal találkozom!' És most először említette Istent: 'Úgy látszik, a jóságos Isten mégsem hagyott cserben!'

Aztán már nem beszélünk sokat. Elvitt egészen a célig, és a piactéren kitétt. Megmutatta, hol a fogadó, majd visszaült a kocsiba. 'Köszönöm – mondta. – Nem is képzeli, milyen hálás vagyok önnek!'

Ezt a szentestét életemben nem fogom elfelejteni. Néha elgondolom, milyen különös módon kapcsolódnak utak egymásba, és jönnek létre találkozások, amiket nem mi kerestünk. És eszembe jut a negyven év körüli férfi, aki elindult autóján egy új úton az éjszakába. Azon az éjjelen, amikor az emberek boldogan énekelik: 'Krisztus megszületett!'" J. K.

A negyedik király hiányzik

Az ötletet a karácsonyi színdarabhoz tulajdonképpen a tevék meg a szamár adták. Olajfából faragott, csodaszép állatok, Betlehemből kaptam ajándékba. Itt állnak az íróasztalomon.

Minden problémamentesen kezdődött. Kitűztük az első próba időpontját. Egy régi darabot vettünk

elő, ami a karácsonyi történetet egyszerű versekben mondja el, közben sok énekkel, bevonva a gyülekezetet is. Kiosztottuk a szerepeket, s a szétolvasott füzetek most ott feküdtek a fiatalok előtt, akik adventi gyertya és aprósütemény mellett várakoztak.

Vera, a Mária szerepét alakító leány hirtelen, minden bevezetés nélkül megkérdezte: „Nem vehetne részt János, a bátyám a darabban?”

Meglepődtem. János körülbelül tizenhat éves volt, magányos természetű, zárkózott fiú, korához képest túl komoly.

„Miért akar részt venni benne?”

„Máskor is szeretett volna, de nem mert szólni.”

Próba után Vera bejött Zsuzsival, a barátnőjével az irodámba. „Vera – mondtam –, minden szerepet kiosztottunk. Egyetlen lehetőséget látok: Jánost csak a pásztorok vagy az angyalok közé tudom sorolni.”

Vera a fejét rázta. „Azzal nemigen fog megelégedni.”

„Hát akkor mit tegyünk?”

Kicsit tanácstalanul játszogattam a számárral. A lányok közelebb jöttek, és megcsodálták az állatokat.

„Ezek a három királynak a tevéi? És a számár? Biztosan ilyenek a hátán vonult be Jézus Jeruzsálembe.”

Ilyen szempontból még sosem vizsgáltam a Szentföldről származó állatkertemet. Nem is egyszerre kaptam az állatokat.

„Nem mehetne a számáron a három király után egy negyedik? Azt hiszem, ez tetszene Jánosnak.”

Egy negyedik király... valami felködlött az agyamban. Megígértem a két lánynak, hogy gondolkodom rajta. János másnap keressen fel. Aztán majd meglátjuk, mit tudunk tenni.

A negyedik király nem ment ki a fejemből. Emlékeztem, hogy létezik egy ilyen történet. De hol? Hirtelen eszembe jutott: egy régi orosz legenda beszél a negyedik királyról. Már tudtam, hol keressem.

János másnap megjelent.

„Miért szeretnél a darabban szerepelni?” – kérdeztem. Egy darabig kerülgette a választ, aztán csak kibökte: „Tavaly a karácsonyesti összejövetelem láttam, mennyi ember örült. Másnak örömet szerezni szép dolog, nem? Egyesek azonban szomorkodtak.”

„Ki volt szomorú karácsonyeste?”

„Hát... Matyi, a lakatos. Tavaly későn érkezett, és beült az utolsó padba. Különben sem volt máshol hely. És amikor az angyal bejelentette a Megváltó születését, és nagy örömet hirdetett, Matyi keservesen sírni kezdett. Volt vele egy táská tele sörösüveggel, abba kapaszkodott. Nekem annyira fájt, amikor láttam őt egyedül hazamenni. Neki senkije nem volt, akivel együtt ünnepelhetett volna.”

Hallatlan! Ez a fiú észrevett valamit, ami az én figyelmemet elkerülte. Senki nem említette az esetet.

„Biztosan vannak még többen, akik szentesete nem fognak örülni. A Kautz nagymama is egyedül

él. Templomba már nem tud jönni a fájós lába miatt, és a gyerekei nem viszik el magukhoz.”

János ezzel újra ráirányította a figyelmemet egy problémára, amivel már törődnünk kellett volna.

Most aztán előkerült a negyedik király szerepe. Elmeséltem Jánosnak a legendát.

A negyedik király – ő volt a legfiatalabb – a többiek mögött ügetett. Három értékes drágakövet vitt magával ajándékolni az újszülött királynak. Ez volt mindene azon az állaton kívül, aminek a hátán ült.

Amikor talált az úton egy árva, beteg gyermeket, magával vitte a szomszéd faluba. Ott rábízta egy asszonyra, hogy ápolja és fogadja a családjába, fizetségül pedig az asszonynak adta az egyik drágakövet.

Majd továbbhaladt a csillag útmutatása nyomán. Ekkor gyászoló családdal találkozott. Az apa meghalt, az anya nem tudta, mivel tartsa el számos gyermekét. A király nekik adta a második drágakövet. De a három királyt most szem elől veszítette, egyedül ment tovább. Már csak egy köve maradt a Messiásnak szánt ajándékból. Végül eljutott egy országba, ahol háború dúlt. Az ellenség egy faluban az összes férfit le akarta mészárolni. A negyedik király odaadta az utolsó drágakövet a halálra ítélteknek, hogy kiváltsák magukat. Végül még a tevéjét is áruba bocsátotta, hogy egy rabszolgát kiszabadítson.

A történet itt megszakad, de utalást fűz hozzá a szöveg, hogy a király sok év múlva mint koldus találkozik a Golgota felé haladó Messiással, és akkor teljesül végre szívének a vágya.

János végig feszülten figyelt. „És lehetnék én a negyedik király?” De hogyan építem ezt a darabba?

„Nem tudná a történetet versbe foglalni?”

„Az nem olyan egyszerű. A versszakoknak igazodniuk kell a szöveg többi részéhez.”

János nem tágított. „Semmi problémát nem jelent, ha ennek a királynak a versei különbözők lesznek. Hiszen a negyedik király egyébként is más, mint a másik három.”

Megígértem, hogy megteszem, ami tőlem telik. Ismét az íróasztalom mellett ültem, és megpróbáltam megírni a szerepet. Közben János megfigyelései nem mentek ki a fejemből.

A negyedik király – így hívnak engem,

sok embernek talán ismeretlen.

Mint társaimnak, csillag mutatta meg,

hogy Júdeában új király született.

Kicsit dőcögött, de reméltem, hogy elmegy. A második próbán felmerült a kérdés, hogy a negyedik király viseljen-e koronát. János nem akart, inkább valami szép ruhát. Kis huzavona után az ő látása győzött. A fellépése most már biztos volt.

Lassan kezdtem örömet érezni. Vera bátyja beleélte magát a szerepbe, és komolyan vette. Maradt azonban a magányosok problémája, hogy mi lesz velük szentesítés. Próbáltunk családokat találni,

akik befogadnák őket, de nem sikerült. Talán jövőre gondosabban kell majd terveznünk és felkészülnünk.

Karácsony este a másik két faluban tartott ünnepély után előre örültem a nálunk következő előadásnak. A szereplők felbolydult hangulatban vártak. Az ok: János hiányzott. A negyedik király nem jelent meg. Vera hozott tőle egy levelet. Kezembe vettem.

„Kedves lelkész úr, ne haragudjon rám. Nem leszek jelen az előadáson. Helyette meglátogatom Kautz nagymamát és két másik idős embert. Viszek nekik egy gyertyát, elolvasom a karácsonyi történetet, és játszom valamit a furulyámon. Aztán benézek Matyihoz. A negyedik király eredetileg úgysem volt benne a darabban, nem lesz feltűnő, ha kimarad. Azt hiszem, nem tudnék teljes szívvel részt venni a szereplésben a magányosokra gondolva, akik harangozás után magukra maradnak. Nagyon-nagyon kérem, ne haragudjon! Kellemes karácsonyi ünnepeket kívánok János, a negyedik király.

Megdöbbenve olvastam fel a levelet a gyerekseregnek. Verának volt mit hallania! Miután az érzelmek kissé lecsillapodtak, így szóltam: „Azt hiszem, János nemcsak megtanulta a szerepét, hanem élettellel töltötte meg. Habár most nem fog velünk együtt játszani, mégis úton van, mint a negyedik király.” Ezzel viszont még nem győztem meg mindenkit.

„Akkor hiába írta meg az egész szerepet neki!” Mosolyogva válaszoltam: „Egész biztos, hogy nem.”

Elgondolkodva vonultam az angyalokkal és pásztorokkal, Máriával és Józseffel meg a három királlyal a feldíszített templomba. A negyedik király bizonyára már a havas utat rőtta... H. G.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

December 1. szerda **Ézs 5,8-24**

„Jaj azoknak... akik a sötétséget világossággá és a világosságot sötétséggé teszik...” (20)

Az emberiség történelmében visszatérő politikai bűn a hatalmi előny érdekében gyakorolt megtévesztés, a jó és rossz, sötétség és világosság viszonylagossá tétele. A hívő ember nemcsak a világosság idején, hanem a sötétség korszakában is a világosság híve és képviselője!

December 2. csütörtök **Ézs 6,1-13**

„Imhol vagyok én, küldj el engemet!” (8)

A próféta nem hivatásválasztás előtt áll, nem egy bármikor szükséges munkafeladatot kell ellátnia. Olyan korban képviseli az Örökkévaló igazságát, amikor az emberek szíve „megkövéredik”, fülüket bedugják, és szemükkel nem látnak, nem akarnak megtérni. Hálátlan feladat ilyenkor szólni, de Isten nagy bizalma, ha számíthat rád.

December 3. péntek **Ézs 7,1-9**

„...ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok!” (9)

A hajdani fájdalmas szakadás sebe Izrael és Júda között nem gyógyul be. Izrael idegenekkel szövete-

zik Júda ellen, a próféta dolga pedig nem csak az, hogy ennek tarthatatlan voltára az elhajlókat emlékeztesse, fel kell hívnia őket (bármi legyen is az eredménye) a hit útja egyedül lehetséges követésének fontosságára.

December 4. szombat **Ézs 7,10-16**

„...ád jelt néktek az Úr maga...” (14)

Ha valaki azt hinné, hogy csak a szakadás előidézőit (Samária) kell a hit útjára terelni, akkor téved. Bizony Júda és királya, Akház ugyancsak hitben erőtelenek. A próféta arra bátorítja a királyt, hogy kérjen biztató jelt az Úrtól, ő azonban ezt istenkísértésnek tartja. Hová is jutottunk, ha csupán annyi a kegyességünk, hogy egy konfliktusban a jó oldalra állunk, de nem merjük próbára tenni Isten hűségét?!

December 5. Advent 2. vasárnapja **Mal 3,1-7**

„Térjetez hozzám, és én is hozzátok térek...” (7)

Mindig azt várjuk, hogy az Úr „jöjjön” hozzánk, siessen segítségünkre, keressen meg. Pedig ami rajtunk áll, megtehetnénk. Tétlen várakozás helyett az Ige tanulmányozása, az imádság gyakorlása és Istennek tetsző dolgok cselekvése csökkenthetnék a távolságot, és jeleznék a közösségre való készségünket.

December 6. hétfő **Ézs 8,1-15**

„Ti ne mondjátok összeesküvésnek, valamit e nép összeesküvésnek mond, és félelme szerint ne féljetez és ne rettegjetez.” (12)

A világi hatalomért való küzdelemben a hatalmon lévők ellenzéküket gyakran összeesküvéssel vádolják. E gyanúsítás többnyire sikerrel téveszti meg ideig-óráig a hiszékeny tömegeket, amelyek (uraikhoz hasonlóan) hajlanak az örök rettegésre és gyanakvásra. A hívő embert nem félelme, hanem istenfélelme irányítja, és ezért nem sodródhat a napi politika pillanatnyi hangulata szerint.

December 7. kedd **És 8,16-23 (9,1)**

„De nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van...” (23 ill. 9,1)

Valljuk be: hajlunk a borúlátásra. Gyakran feltételezzük, hogy a nehéz idők örökké tartanak. Pedig a teremtő Isten az éjszakák és nappalok arányos és ütemes váltakozásával szívünkbe akarta vésni, hogy a sötétséget mindig elüzi a világosság, az álomra, tétlenségre, kiszolgáltatottságra mindig felvirrad a valóság, a cselekvés, a győzelem napja.

December 8. szerda **És 9,(1)2-(6)7**

„A nép, amely sötétségben járt, lát nagy világosságot...” (2)

Isten nem csak a természet kiszámítható működésébe illesztette bele a napszakok váltakozását, mint az élet, a növekvés, az erőgyűjtés eltérő időit, hanem átvitt értelemben a népek (és polgáraik) életében is eljönnek a (fel)világos(ult)abb korszakok. Bizonyára

elsősorban az Úr kegyelmi üzenetére, „az élet világosságára” kell gondolnunk. Ennek hírnökéül hívatunk el, s hogy „világító” életünk jel legyen a sötétség idején is.

December 9. csütörtök **És 9,(7)8-10,4**

„*Jaj a hamis határozatok határozóinak, és a jegyzőknek, akik gonoszt jegyeznek, hogy elriasszák a gyöngéket a törvénykezéstől, s elrabolják népem szegényeinek igazságát...*” (10,1-2)

Isten soha nem támogatja az erősek (vagy többségben lévők) ellentmondást nem tűrő igazát. A korlátlan, fékek nélküli hatalom önkényuralomhoz vezet, mely okkal válthatja ki az Úr ítéletét, s amit soha nem támogathat (legfeljebb elszenvedhet) a hívő ember. Az ő helye mindig a „gyöngék” és a „nép... szegényeinek igazsága oldalán van.

December 10. péntek **És 11,1-10**

„*Igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíraskodik a föld szegényei felett...*” (4)

A földi bírák önkényuralmának ellentétéről olvasunk itt. Olyan személyről, akire mindig várt az emberiség józan vagy elnyomott fele. Érdemes figyelni a próféta költői megfogalmazásában („vesszőszál”, „virág-szál”) arra a jelzésre, hogy akin „az Úrnak lelke megnyugszik”, nem vasmarokkal, hanem meggyőző és lefegyverző gyöngédséggel valósítja meg Isten igazságát és akaratát.

December 11. szombat **És 12,1-6**

„*...jóllehet haragudtál reám, de elfordult haragod, és megvigasztaltál engemet!*”

Talán ma kétségbeesés, aggodalom érzése tölt el. De el fog jönni a „hálaadás napja”, nem földi javakban való gyarapodás okán, hanem annak feldolgozása után, hogy Isten jogos haragját nem visszafordíthatatlan ítélet követi, hanem vigasztaló szeretete.

December 12. Advent 3. vasárnapja **És 40,1-11**

„*...ösvényt egyengessetek a kietlenben...*” (3)

A hívő ember szívesen képzelet magát úttörőnek, mivel abban úgy megnyilvánul a hősiesség. Isten azzal is megelégszik, ha egyszerű „útkaparóként” karban tartjuk azokat a „közterületeket”, melyeken az Úr az emberek szívéig eljut, hogy elhozhassa a vigasztalás és a reménység áldását.

December 13. hétfő **És 14,1-23**

„*Nyugszik, csöndes az egész föld. Ujjongva énekelnek.*” (7)

Egyértelmű, hogy nem az elmúlt évszázadról és nem napjainkról szól ez az Ige. De Isten ígéretei nem tartalom nélküli szövirágok. Azért imádkozunk, hogy jöjjön el az Ő országa, némuljon el a harci induló, a féktelen tivornya, s a világ zaját valóban váltsa fel Mindenható mennyei Atyánk békéje és a megváltottak hálaéneke.

December 14. kedd **És 19,16-25**

„*Áldott népem, Egyiptom! és kezem munkája, Assíria! és örökségem Izrael!*” (25)

Ha a kijelentés Istene megőriztette az írott Igében ezt a szakaszt, akkor nem egy történelmi pillanatban szükséges bátorítás kedvéért tette, hanem bizonyára örök üzenetet rejtett el benne. Ma Izraelt, az említett népek (utódai) szorongatják és ellenségeit támogatják. Ezért „megveri az Úr Egyiptomot”, de „megvervén meggyógyítja, és megtérnek az Úrhoz”. Ennek eredményeként épül ki a béke útja, melyen a mai ellenségek Isten akaratából egymásra találhatnak.

December 15. szerda **És 25,1-12**

„*...elveszi e hegyen a fátyolt, mely beborított minden népeket...*” (7)

Sion hegye az a hely, ahol a világ szeméről lekerül a fátyol, mely az Úr választott népével szembeni vak-ságban és gyilkos ellenségességben tartotta a népeket. A „hűség és igazság”, melyek az Úr „tanácsosai” voltak mindig, a nagy világégek idején sem távoztak el tőle. Ő volt erőssége „a gyöngének, erőssége a szegénynek szorongásában”. Jaj, hol voltunk mi, eltakart szeműek, amikor „oltalom”-ra és legalább az árnyék tűnő menedékére vágytak „az erőszakosok haragja” miatt a védtelenek?!

December 16. csütörtök **És 26,1-6**

„*Bízzatok az Úrban örökké...*” (4)

Igen, „örök köszálunk” Ő. Az emberi segítség vagy legalább részvét elégtelennek bizonyult. Nem ad teljes védelmet a nemzetközi, egyetemes jogrend, sem a folyamatosan frissített hadi eszközök, az ébren tartott harci készség. Isten népe csak az Úrban bízhat. De egyéni életünkben sincs más rendíthetetlen támaszunk. Ugyan van-e nála megbízhatóbb és kiszámíthatóbb hatalom?!

December 17. péntek **És 26,7-21**

„*...vártunk Téged, ítéleted ösvényén, ó Uram!*” (8)

Bizony, hányszor kapkodtunk emberi segítség után, és kerestünk bármilyen kibúvót, kerülő utat nehézségeink, próbáink idején! Nehéz sokszor kivárni az isteni megoldást. Olyan gyakran felvetődik az ügyeskedés mentő lehetősége. De „az igazak ösvénye egyenes”. Aki azon várja a szabadító Isten megérkezését, az próbára tett türelme ellenére nem fog csatlakozni.

December 18. szombat **És 28,14-22**

„*...aki benne hisz, az nem fut!*” (16)

A cinikus „csúfoló férfiak”, akik szolgálat helyett uralkodnak népükön, a csalást és hazugságot választják eszközül, hogy érdekeiket mentse és uralmukat megszilárdíthassák. A „drága szegletkő” – tudjuk – másféle személy, olyan, aki az igazság útján jár, aki megbízható, kiszámítható és nem mások hódolatát követeli, hanem Ő akar menedéket jelenteni és szol-

gálni. Nem akarunk megfutamodni, hanem sorsunkat ehhez a szilárd fundamentumhoz akarjuk kötni mi is.

December 19. Advent 4. vasárnapja Zsolt 100,1-5
„Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel, menjetek eléje vigassággal.” (2)

Legyen vége a tessék-lássék megkeseredett szolgálatnak, megfáradt, türelmetlen várakozásnak! Nem robotra kényszerítettünk, sem véget nem érő „éjszakai műszak” a részünk. Ünnepre készülünk, kivételes Vendéget várunk! Lehet ennél nagyobb öröme az életünknek?!

December 20. hétfő És 29,1-8

„...mint mikor álmodik a szomjazó, és imé iszik, és midőn fölserken...lelke eped: így lesz minden pogányoknak sokasága, akik hadakoznak Sion hegye ellen.” (8)

Foglalkoznunk kell Isten Igéjének ítéletes üzenetével is. Még köztünk élnek az Úr népének megátalkodott ellenségei, akik minden baj forrásául ma is a zsidó népet jelölik meg. Talán bennünket is megfertőznek ezek a lázalmok. Ideje lenne fölébredni és az „élő vizek forrásához” térni ebből a csúf vétekből is.

December 21. kedd És 29,17-24

„...akik zúgolódnak, tanulságot tanulnak.” (24)

A változás lehetősége mindig készen áll. A zsarnok és a csúfoló nem marad örökre uralmon, a vadon helyén gyümölcsös kínálja édességeit, és a megalázott „nem szégyenül meg többé”. Ez nem üres hitegetés. Zúgolódás helyett lehetne hívő szívvel munkálkodnunk ennek érdekében. Kár, hogy tévelygő lelkünk mindig csak utólag vonja le a tanulságot.

December 22. szerda És 33,17-24

„Lássad Siont, ünnepeinknek városát...” (20)

Isten kiszámítható hűségéről és jóságáról nem csak a teremtett világ, hanem választott népe sorsának alakulása is bizonyág. Minden ünneplésünkben meg kell jelennie annak az örömmek is, hogy az Úr nem vetette el népét (üzenet 0minden elkeseredett, szenvedő léleknek is), hogy ígéreteinek rendíthetetlen bizonyágát adta.

December 23. csütörtök És 35,1-10

„...eltűnik fájdalom és sóhaj.” (10)

A szenvedések nem tartanak korlátlan ideig. Isten vigasztaló üzenete és elvárása világos: erősítsük a nálunk is gyöngébbeket, csüggedőket és számítsunk a helyreállító kegyelemre, a visszanyert látásra és hallásra s a biztos célba segítő ösvényre.

December 24. péntek karácsony este
Mikeás 5,1-4a (2-5a)

„...ő a mi békességünk.” (5)

A világ, melybe az „uralkodó” megérkezett, mindig zavaros volt. Akkor is egyeses „odaadattak”, s csak a

maradék tért vissza. De párhuzamosan vagy minde- nek ellenére Isten terve is feltartóztathatatlanul haladt a maga útján. Nem az eseménytelen csöndben, hanem a forrongó világ zajában tapasztalható meg igazán, hogy Ő a mi békességünk.

December 25. szombat karácsony 1. napja

Mt 1,18-25

„...ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből.” (21)

Jézus nevének eredeti alakja a Hósea, ami Szabadítót jelent. Józsué kapta a névváltoztatást Mózesztől, aki egy fontos ütközet előtt alakította át az elnevezést Jehosura, azaz Józsuéra azzal az új jelentéssel, hogy Isten a szabadító. Hogyan lehet Jézus szabadítónk? Csakis az isteni-igei felhatalmazás által, mert Istené a szabadítás.

December 26. vasárnap karácsony 2. napja

Ján 13,34-35

„...amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.”

Nem egyszerű, elvárható felebaráti szeretetet kíván az Úr. Olyan szeretetet követel, amilyennel Ő szeretetett minket. Ez a szeretet elfogadó, hordozó, kifogyhatatlan és önfeláldozó szeretet volt. A minta adott. A követés rajtunk múlik.

December 27. hétfő

Mt 2,13-23

„...meghaltak, akik a gyermeket halálra keresték” (20)

Megtörténhet, hogy Isten nem oltja ki az ember (a zsarnok) szívében lévő gyilkos indulatot. Az illető esetleg nem tér meg, nem váltják le, nem állítják félre. Uralma mégsem örök, az emberi élet határán mindenképpen távoznia kell. Néha így háruznak el akadályok a jó ügy útjából. Meg kell tanulnunk (ki)várni, kitérni, olykor átmenetileg elmenekülni. Az ügy nincs végleg elveszve.

December 28. kedd

Mt 3,1-12

„Teremjete...megtéréshez illő gyümölcsöket.” (8)

Üdvösségünk Isten semmivel nem helyettesíthető kegyelme által van. A feltétel tehát adott, hogy (Keresztelő János hasonlatával élve) a gyümölcsfa jó gyümölcsöt teremjen.

December 29. szerda

Mt 3,13-17

„...eljött Jézus...Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék őáltala.” (13)

Jézus is válaszolt Keresztelő János hívására, pedig nem azok közül való volt, akik csupán névleg tartoztak Ábrahám fiaihoz, és így Isten családjába. De hogyan is lehetne az azonosulás nélkül hiteles Megváltó, miután ezen a gesztuson is túlmenve egyenesen bűnné lett értünk az ítélet fáján, hogy bennünket a kárhozattól megmentsen?!

December 30. csütörtök

Mt 4,1-11

„Ismét vitte őt az ördög...” (8)

Balga remény, hogy bárki közülünk elkerülheti a kísértőt. Az ördög „hozzámenvén” Jézust is megkísértette (3), majd „vitte őt” (5) és aztán „ismét vitte őt” (8). Tehát újra meg újra találkozhatunk a Gonosszal, sőt nyugodtan mondhatjuk: ha elúzzuk is magunktól, megint meg fog jelenni, hogy hitünk, hűségünk, állhatatosságunk ismét megpróbáltassék. Nem azon kell csodálkoznunk, keseregnünk, hogy ez velünk megtörténik, hanem komolyan véve az általános emberi, földi helyzetet, a jézusi (igei) minta szerint meg kell tanulnunk a győzelmes ellenállást.

December 31. péntek Óév este

Mt 4,12-17

„...elközelgetett a mennyeknek országa.” (17)

Isten országa térben, érzésben, értékrendben sokszor olyan távolinak tűnik. Jézus közel hozta hozzánk és ráébresztett, hogy mindeneke előtt bennünk kell annak kialakulnia, azután közöttünk, míg egyszer majd úrrá lesz az egész teremtett világon. Fontos, hogy az Úr először a pogányok által lakott sötétebb tartományok felé vette útját ezzel az örömhírrrel, jelezve, hogy Isten országának világossága beragyogja majd a föld sötétebb féltekéjét is.

–ig–

HÍREK, IMATÁRGYAK

A Wesley János Lelkészképző Főiskolán kétnapos konferenciát tartottunk egyházunk tavaly elhunyt elnökének, Iványi Tibornak emlékére. A rendezvényt Iványi Tiborné nyitotta meg november 17-én reggel. Mondanivalóját a Zsidókhöz írt levél 13. fejezetének 7. versére építette: „Emlékezzetek meg a ti elöljáróitokról, akik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztették az ő életük végére, kövessétek hitüket.”

Nem veszítettük el őt. Csak elment, és mikor az ajtó bezárult utána, megérkezett. Nem álmok álma várta, hanem a látás, a beteljesedés.

A család és közösségünk kedves régi barátja, Stefanie Crothers eljött Amerikából, hogy részt vegyen az ünnepségen. A következő levél szintén tengerentúlról érkezett:

Győzedelmes élet

„Mikor a Krisztus, a mi életünk megjelen, akkor majd ti is, Ővele együtt megjelentek dicsőségben” (1Kor 3,4).

Amikor Tiborra emlékezem, krisztusi jellemmel és krisztusi magatartással megáldott drága testvér van előttem. Életem nehéz szakaszában, nem sokkal özvegy édesanyám halála után, egyetemi éveim és két éves gyakorló évem befejezésével Nyíregyházán ideiglenes állást kaptam mint fogorvos az SZTK rendelőintézetben. Bátyám, Feri megnősült, szüleim nem éltek, nem tartoztam senkihez, sehova. Isten nem hagyott magamra, megnyitotta Tibor és Magdi szívét és hajlékát, és náluk boldog, meleg otthonra talál-

tam. Számomra, aki apa nélkül nőttem fel – kétéves voltam, amikor édesapám meghalt –, kirajzolódott egy csak elképzelésben, álmaimban élő, igazi édesapa képe, és ez a valóságban Tiborban személyesült meg: aki türelmes, gondoskodó, szeretetteljes apa, volt ideje a családi asztalhoz ülni, a gyermekek körében lenni, velük és értük imádkozni. Minden étkezés családi áhitattal fejeződött be. Helytállására, pontosságára jellemző, hogy viharban vagy havas, csúszós utakon, zimankós hidegben sem akadályozta semmi, hogy a tanyai szolgálatokat ellássa. Vitte az Ige üzenetét alkalmas vagy alkalmatlan időben mindenkor. Többször vállalkoztak a gyerekek, hogy elkísérik édesapjukat, és Tibor szívesen vitte magával kicsinyeit jobb idő esetén. Később, amikor Budapesten teljes idejű, véglegesített állást kaptam, jó volt visszalátogatni a nagyvárosból „haza”, Nyíregyházára, ahol vártak.

Egy ilyen alkalommal lett felejthetetlen számomra egy Isten szeretetéről szóló prédikáció, Tibor igehirdetése. Karácsony volt, és számomra az „üzenet” a legszebb karácsonyi ajándékot jelentette. Mindig nehéz volt elbúcsúzni, és szomorú voltam. Az állomáson a vonat ablakából kinézve egyre távolodva láttam, amint Tibor az ujjával felfelé mutat, jelezve, biztatva, hogy onnan felülről jön a segítségünk.

Ezt a biztatást hoztam magammal akkor is, amikor a leghosszabb útra, az óceánon túlra, Amerikába indultam, nem gondolva, hogy ott lesz életem új állomása. Azóta sok év telt el, rég megszűntek a nyíregyházi karácsonyok, a tűzhely melege – az áhitatok.

Évek múlva hazalátogatásom alkalmából ismét ugyanazt a szeretetet tapasztalhattam, de bennem már elhalványult a szelídlelkűség és türelem, amit Tiborban láttam meg újra – és alig tudtam elhinni, hogy egy férfi is tud ilyen lenni.

Az igehirdetés mellett Tibor szolgálatának nagy részét jelentette a lelkigondozás, amihez Isten különleges bölcsességet adott. Természetes közvetlenséggel beszélt az emberekkel, úgy irányítva mindenkor a témát, hogy bizonyágtétel vagy tanács, útbaigazítás legyen. Őt évvel ezelőtt Tibor és Magdi hivatalos kiküldetéssel az USA-ba jöttek és bennünket is meglátogattak. Több irányú problémával küzdő családkat éppen akkor egy nem várt bírósági tárgyalás sújtotta. Tibor erre q nehéz útra elkísért és felkészített az elkövetkezendőkre. Semmi sincs véletlenül, a rosszból is származhat jó, figyeljünk és adjunk hálát az erőért, amit felülről kapunk. „Mint a hideg víz a megfáradtnak, olyan a messze földről való jó hírhalás” (Péld 25,25).

Tibor a politikai támadások tüzeiben megingathatatlanul állt, az Úr ügyének hűséges harcosa volt. „Adtál a téged félőknek zászlót, melyet felemeljenek az igazságért” (Zsolt 60,6).

Égi hullámhosszra beállított élete a felülről jövő üzenetet és fényt sugározta élete végéig. Ebből az

üzenetből és fényugárból kaphattam én is. Aldom az Urat érte.

Nemcsak Tiborra emlékezem, amikor ezekről a drága élményekről beszélek. Magdival Isten legdrágább lelki barátával ajándékozott meg. Őszinte, töretlen barátságunkért Istennek legyen örökké hála.

U.S.A .Lakeland
2010. nov. 2.

Király Zoltánné
Gaál Zsuzsa

17-én délelőtt került sor Iványi Tibor Árkosi-Nagy Judit által készített emléktáblájának avatására. A közös ebédet követően Iványi Tibor újonnan elkészült síremlékénél gyűltünk össze rövid időre, hogy hálával emlékezzünk eltávozott testvérünk életére és munkájára. A kőtábla formát idéző szikladarabon Dániel próféta szavai olvashatók: „Az értelmesekek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és a kik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.” Majd a főiskolán folytatódott a konferencia, melyen az intézet tanárai szakterületükről hozott témával tisztelegtek az elhunyt emléke előtt. Elhangzott személyes visszaemlékezés is „mindnyájunk Tibor bácsijával” kapcsolatban.

Az emlékkonferencia részeként a 2009-ben megválasztott új elnök, Iványi Gábor ünnepélyes beiktatása is megtörtént a főiskola dísztermében. A különleges alkalmon az egybegyűltek felvételről meghallgathatták Iványi Tibor utolsó, 2009. október 4-én Békásmegyeren elmondott prédikációját.

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség lelkészi kara nevében Elek Lajos nyugalmazott lelkész vezette a szertartást. A lelkésztársak egy-egy igeverssel köszöntötték az elnök kollégát.

Iványi Gábor Ésaías könyvének 61. fejezete alapján tartott prédikációjában azt hirdette meg elnöki programjának, amit eddig is fontosnak tartott: *örömet mondjon a szegényeknek; bekötözze a megtört szívűeket; szabadulást hirdessen a foglyoknak, és a megkötözötteknek megoldást; hogy hirdesse az Úr jókedvének esztendejét, és Istenünk bosszúállása napját; megvigasztaljon minden gyászolót; hogy szívéen hordja Sion gyászolóit: azaz sose feledkezzen el Isten választott népéről.*

Az alkalmat kitűnő művészek (Nagy László Adrián és Jean Klára orgonaművészek, Gál Gabi énekes és Zsolnai Júlia színművész) tették szereplésükkel még megihettebbé. Távozáskor mindenki egy Fekete Ferenc és felesége által készített emléklakettet vihett magával a Thesszalonikabeliekhez írott levél ismert versével: *Hű az, a ki elhívott titeket és ő meg is cselekszi azt.*

A rendezvényen a Wesley Schola előadásában elhangzott Gyöngyösi Levente – Iványi Tiborné Csodálatos országban c. versére komponált – kantátájának néhány részlete Németh Zsuzsanna vezényletével. (Orgona: Horváth Márton Levente.)

„Szeress örömet egy családnak!”

Egyházunk által elért, súlyosan hátrányos helyzetű családok karácsonyát szeretnénk szebbé tenni ideai akciónkkal. Mindent örömmel fogadunk, ami egy család számára szép, hasznos és örömet szerez. Néhány ötlet: tartós élelmiszer, édesség, tisztálkodási és tisztítószer, könyv, játék, kesztyű, sapka, sál, esetleg vastag zokni, apróbb használati tárgyak (pl. konyhai eszközök), dísz tárgy. Sok családnál karácsonyfa sem lesz, de egy méceses, gyertya, egyszerű díszítés vagy kép már örömtelivé varázsolhatja az ünnepet!

A kedves segíteni szándékozók arra kérjük: tartsuk szem előtt, hogy olyasmit érdemes adni, aminek mi is örülnénk ilyen helyzetben, tehát új vagy újszerű, jó állapotban lévő, nem sérült holmit.

Aki pénzben szeretne hozzájárulni akciónkhoz, annak adományát várjuk a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség bankszámlájára: 11708001-20520380 (OTP Bank). Kérjük, a közleménybe írják be: „Családok karácsonya”. Köszönjük.

Kapcsolat: Iklódy Lászlóné (Angéla) Kisvárdán. Tel.: (06/20) 351-10-16.

Budapesti támogatók a (06-1) 577-05-21-es telefonszámot hívhatják hétköznap munkaidőben. E-mail: rendezveny@wjlf.hu. Cím: VIII. kerület, Dankó u. 11. MET iroda.

Az adományokat lelkészi hivatalainkban is átveszik, és továbbítják rendeltetési helyükre. Felhasználásukról lapunkban beszámolunk.

TARTALOM

Jézus megosztja az emberiséget	1
Sorompó vers	1
Különös karácsony	2
Krisztus elhívott követének <i>A. von Bergen</i>	3
A hajléktalan	7
Tíz perc a börtönben	8
Hiszél az angyalok létezésében?	9
A negyedik király hiányzik	10
Még egy perc	12
Hírek, imatárgyak	15

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor
Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalban.